

Při psaní žiju dva životy, říká autorka knih pro ženy

16. října 2009 0:38

Původně snila o tom, že bude veterinářkou, a probudila se jako spisovatelka. Dnes knihy Evy Brabcové baví stovky čtenářů a ona sama žije tak zajímavý život, že občas předčí jakoukoli autorskou fabulaci.

foto: Dalibor Puchta, iDNES.cz

Eva Brabcová - autorka knih pro ženy

[Prohlédni fotky](#)

Autoři naříkají, jak málo se dnes knihy kupují, a přitom oni sami se do knihkupectví vypraví jen tehdy, když si chtějí ověřit, jak se prodává právě jejich kniha. Je to i váš případ?

Ó, to nikoliv. Já čtu hrozně ráda. Kdybych už jako dítě nenalezla o Vánocích pod stromečkem knížku, nebyly by to pro mě snad ani žádné Vánoce. V knihkupectví se musím krotit, protože bych ho nejraději přemístila domů komplet celé a v letadle mi hrozí, že budu platit za přepravované knížky na dovolenou nadváhu. Zajímá mne historie šlechtických rodů, stejně jako příběhy ze současnosti. A občas si se stejnou chutí přečtu kvalitní detektivku zrovna tak, jako zamilovaný příběh. Manžel o mě říká, že nemít k dispozici knihy, začnu číst snad i pytlíky od mouky.

Je ve vašich knihách více reality nebo fabulace a autorské nadsázky?

EVA BRABCOVÁ

* Narodila se 14.9.1957. Celý život žije v Horních Počernicích, které jsou součástí Prahy 9, a jak sama říká, pamatuje dobu, kdy to byla malebná vesnička a do Prahy se jezdilo na výlet.

* Je podruhé vdaná. Má

Základy jsou z reality, přízemí z fabulace a jednotlivá patra z nadsázky. A střechem je to, že se to všechno dohromady může přihodit každému.

Vám se například přihodilo, že jste se provdala se za mladšího muže. Mělo s tím vaše okolí nějaký problém?

Říkávám, že i kdybych si vzala třeba dvouletýho opičáka, je to můj život a já jsem ten, kdo si ponese důsledky. Že z toho paní "Vomáčková" zapomene zavřít pusu, je její problém. Lidé, na kterých mi záleží, jako by ani nevnímali, že si беру o téměř sedm let mladšího muže. Mám to štěstí, že jsem obklopená lidmi bez předsudků, pro které je důležitější, aby byl člověk šťastný a spokojený než to, co tomu či onomu řeknou ostatní. Můj tatínek se mne tenkrát jen zeptal: "A myslíš, že to je ten pravý?" A když viděl, že si to myslím, byla to pro něj vyřízená věc.

dvě dcery – Katku a Báru. Od Katky má rok a půl starého vnoučka Kubíčka. * Má také 84 letou maminku Andulku s duší teenagera.

* Rodinnou smečku doplňují dvě jorkšířské babičky Matylda a Miminka, pubertální čivava Ennie, stejně jako babiččín jorkšířský kluk Arčín.

* Je autorkou devíti vydaných knih (Papoušek na smetaně, Žena s.r.o., Baculky jsou prima), z nichž ta poslední s názvem Momentálně mladá vychází právě v těchto dnech.

A co vy sama? Cítíte se ve vztahu jako ta zralejší a usedlejší?

Já jsem v tomto vztahu zralá asi jako švestka ve stádiu jarního květu a o usedlejší se nedá mluvit už vůbec. Patřím k těm ženám, které přes všechnu emancipaci za hlavu rodiny pokládají muže a jsem ráda, že mám za kým přijít, když potřebuji třeba poradit. Já jsem ten, kdo se u nás vznáší a manžel je tím, kdo se stará o řádné zakotvení. Je mi jen líto, že spolu nemůžeme zažít to, co zažijí partneři, kteří se vzali v mládí a společně pak spolu zestárlí. Můj muž mě nikdy neviděl v době, kdy jsem neměla děti, které se samozřejmě na figuře podepíší, máme jen "tvoje" a "moje" děti, žádné "naše", takže nás nepojí radosti a strasti jejich výchovy. Naše minulost, ač mnohaletá, nikdy nebude kompletní. Můj předchozí manžel byl mým spolužákem ze základní školy a společné vzpomínky byly takovým malým pokladem. Jenže člověk prostě nemůže mít všechno.

Jsou podobné věkové výkyvy ve vaší rodině tradiční, nebo jste se stala průkopnicí?

Myslíte, že bych to měla třeba uvádět jako rodinnou anamnézu? Například: dědičně daný vysoký tlak, sklony k cukrovce, k plochým nohám a k soužití s mladším partnerem? Představte si ale, bez legrace, že opravdu moje babička i prababička byly starší než jejich manželé. Obě o čtyři roky. Nevím, má-li to nějakou souvislost s tím, že ženy v našem rodě jsou bytosti pozitivně laděné, věřící, že to nejlepší je pořád ještě teprve čeká, ale řekla bych, že spíše ne. Možná, že volba mladšího partnera může nějak podvědomě souviset s tím, že hledáme stejně laděné protějšky. Přespříliš seriózní či zapšklý postarší muž není to pravé. I když na druhou stranu takovým může být i třicátník, ale to je méně pravděpodobné.

Neprorokovaly vám třeba kamarádky brzký zánik takového vztahu, nerozmlouvaly vám ho?

Moje kamarádky jsou naladěné na stejné vlně jako já a ač se v mnohém zákonitě od sebe lišíme, pije nás stejná "krevní skupina". Jistě by mi rozmlouvaly, kdybych si bývala nabrnkla usedlého bankovního úředníka, který vyžaduje úderem sedmé večeri na stole a jenž za nepřekonatelný problém považuje, nemá-li na pruhovaných gatích od pyžama nažehlené puky. Můj manžel je při prvním setkání rozesmál tak, až se za břicha popadaly a vyhrál to u nich na celé čáře.

Necháte si přáteli či rodinou mluvit do privátních záležitostí, nebo jste v tomto nekompromisní a žijete opravdu jen podle svých rozhodnutí?

S trochou nadsázky: když si z amanu uvařit koprovku, protože mám na ni takovou chuť, až mám pocit, že bez ní zhynu a manželovi se z toho naopak stočí uši do kornoutu, hodím na pánev kus masa, který spokojeně zdlábneme potom spolu. Pokud bych se rozhodla nechat si udělat krásné silikonové trojky jen pro svou potěchu a spokojenost, nerozmluvil by mi to nikdo ani za pomoci Kecala. Nejsem nekompromisní, ale záleží, oč se jedná. A bez nadsázky: vážím si dobře míněných rad a jsem schopna na základě toho své rozhodnutí i třeba přehodnotit, protože vím, že se leckdy nadchnu či splaším rychleji než formule 1. Většinou však jedu podle své intuice a věřím tomu, že nic se neděje náhodou a co má být, to bude.

Napadá mě, jestli jste přivedla do cesty některé své hrdince mladšího partnera?

Přivedla a nejednou. A nejinak tomu bude i v připravované knížce Momentálně mladá, jejíž hrdinka Matylda je manželkou, maminkou a dokonce i čerstvou babičkou, především je však ženou, která nenařká nad tím, jak jí život, a zejména manžel hází klacky pod nohy. Matylda totiž věří, že na splnění

snů není nikdy pozdě, a nemluví o tom, ale rovnou jedná. Výsledkem je nejen splněný sen, ale jako třešnička na dortu jeden mladý, krásný a perspektivní blondák s uhrančivýma očima...

Do jaké míry může autor při psaní spekulovat s tím, co čtenáře zaujme?

Myslím, že pokud autor chce něco svým čtenářům sdělit, měl by se zamyslet nad tím, zda je to bude zajímat. Kdo si rád ve volném čase, kterého máme stále méně, přečte depresivní příběh se špatným koncem? A to třeba po dni, kdy mu šéf sebral prémie a křeček sežvýkal pas připravený k odletu na zaslouženou dovolenou? Lidi potěší, když hrdina prožívá podobné těžkosti jako oni a s problémem se pere s nadhledem, nevzdává se. Je to taková malá motivace k překonání Taxisových příkopů, které nám život připravuje. Osobně mám zkušenost, že tohle lidi zaujme a baví. A já bych je bavila ráda.

Děláte při psaní ústupky? Myslím tím, že byste třeba ledacos napsala trošku jinak, ale bojíte se, že by to vaši čtenáři nepřijali?

Že by to bylo o ústupcích, to si zrovna nemyslím. Mám ale štěstí na tak neuvěřitelné příběhy, které se kolem mne dějí, až někdy váhám, z kolika procent je vůbec mohu ve svých knihách použít tak, jak se staly. Takže není to o ústupcích, ale o vybalancování té správné hladiny humoru, nadsázky a opravdovosti..

A kdo vlastně jsou vaši čtenáři?

Moje knížky berou do rukou především ženy a také jim bývají určeny. Ale vím, že třeba knížku Žena s. r. o. si přečetl jeden lékař, známý chirurg a jeho ohlas byl: Tak takhle jsem se dlouho nezasmál. A to mě opravdu potěšilo.

Vaši čtenářsky úspěšnou knihou je Papoušek na smetaně. Nejedná se doufám o kuchařku?

Vzhledem k tomu, že stejně, jako hrdinka Papouška na smetaně, Vilma, upeču sice o Vánocích vanilkové rohlíčky, ale jejich výsledná podoba je taková, že je nutno je jíst lžičkou, je kuchařka to poslední, co bych mohla napsat. Papoušek je humorně laděný příběh Vilmy, její pubertální dcery Kamily a snad až nad hranice lidských možností nepraktického tatínka. Humor je to, co píšou nejraději. Třeba proč prožívat drama nešťastné lásky, hroutit se a věšet se z toho, když je lepší nezdrábného milence praštit po hlavě litinovou pánví, zastlat do peřináku a odjet na dovolenou do exotických krajů.

Vy jste to někdy udělala?

Kdybych to udělala, nepsala bych asi knížky v teploučku domova, ale za mřížemi a doufala, že mi tam někdo dopraví v chutné buchtě zapečený pořádný pilník. Tímhle přirovnáním myslím spíš to, že zoufáním člověk nic nezmění, takže jsem pro vybrečet v koutě sud slz, pak pořádně otřít oči a s hlavou vzhůru se vrátit do života. Víím, že to mnohdy opravdu nebývá snadné, ale když se člověk zhroutí, stejně ničemu nepomůžete. A sobě už vůbec ne. Nebo snad myslíte, že se vás záletníkovi zželí, na poklopec si vrže pás cudnosti a vašimi slzami naklíčí jeho smysl pro fair play? Kdepak, když vás nechce a chce třeba "Anču Jančovou", nestojí vám za to trápit se. Však ona mu to Anča jednou spočítá.

Věnujete se dvěma různým žánrům. Co je pro vás impulsem při rozhodování, zda se pustíte do psaní povídek či uceleného příběhu?

Povídky jsou minulostí, byla to spíš souhra náhod z doby, kdy jsem psala příběhy pro jeden časopis. Celá řada byla uveřejněna, další zase ne. A tak jsem zkusila nabídnout je k vydání. Podařilo se. Nejlepší ohlas měla z těch povídkových knížek s názvem Baculky jsou prima.

Je možné psát dvě knížky současně?

Jak se to říká? Jde to, ale dře to. Když píšete knížku, žijete tou dobou souběžně dva životy. A to celkem na jednoho člověka stačí.

Dnešní hektická doba by zdánlivě mohla více nahrávat tomu, že čtenář sáhne spíš po povídkách, které jsou pro něj časově milosrdnější. Jaká je vaše autorská zkušenost?

Paradoxně spíš čtenáři dávají přednost uceleným příběhům, byť jsou náročnější na čas. Slyšela jsem názor, že u povídek sotva se zaberou do děje, je tu konec. Přiznávám, že i já osobně mám raději romány než povídky. A čím má kniha víc stran, tím líp. S hrdiny se sžiji a těším se na ně.

Těšíte se někdy i na své hrdiny? Myslím tím, jestli třeba při psaní netrpíte nutkáním, že se musíte honem vrátit domů, usednout k počítači a hrdiny příběhem posunovat?

To víte, že se těším a mnohdy za nimi chvátám. Zvláště když se třeba na nacpaném parkovišti na

uvolněné dvojmísto vtlačí pidi auto tak, že nejen že se tam už moje auto nevejde, ale i mravenec tam musí procházet bokem. To potom utíkám domů, až mi od kramfleků jiskry lítají, zalezu si k počítači a vejdu do svého světa.

Jedno z nepsaných pravidel říká, že knihu nejlépe prodává název. Je pro vás vymyšlení názvu knihy krušný proces, nebo se trefujete do černého bez přípravy?

Ano, to je pravda pravdoucí, že knihu nejlépe prodává název. Rozhodně to pro mě není krušný proces a název vyplyne při psaní tak nějak samovolně. Žena s. r. o., Papoušek na smetaně, připravovaná Momentálně mladá... To si takhle jdu lehnout a když se vzbudím, první co mě napadne, je najednou název knížky. Opravdu je to tak.

Stalo se módou čtenáře zavádějícím názvem trošku balamutit. Použila jste někdy fígl dát knížce například lechtivý název jen proto, aby se lépe prodávala, aniž název souzní se skutečným obsahem knížky?

Byla bych nerada, aby se mi tohle stalo. Třeba "Papoušek na smetaně" nejsou slova jen tak hozená do větru, ten papoušek se v knížce ve smetanové omáčce vyráchal. "Momentálně mladá" je zase název vyplývající ze stavu duše hrdinky. Byla bych dost zklamaná, kdybych si koupila knížku třeba s názvem "Vášnivá noc účetního Jarmila" a zjistila bych, že Jarmil je panic a nechutný puritán, který slovo "vášeň" radí mezi sprostá slova. Další knížku od stejného autora bych si pak asi těžko koupila.

A podle čeho si v knihkupectví vybíráte knihu vy?

Když opominu žánry, mám své oblíbené autory a nakladatele. Vejdu do knihkupectví a už na mě z regálu novinek mrká, stejně jako občas pěkní chlapi, logo nakladatele či jméno autora. Peněženka se vzpouzí, ale nebývá jí to nic platné.

Čtete rádi iDNES.cz?
Dejte nám svůj hlas

Anketa Křišťálová lupa
Média všeobecná

Necítí se vaše rodina a přátelé v ohrožení, že zužítujete i jejich výroky či příběhy?

Tak teď jste mi připomněla chvíli, kdy moje starší dcera Katka četla Papouška na smetaně a došla k pasáži, kdy Vilmina dcera Kamila odmítá jíst bramborový knedlík, na němž se jí něco nezdá. Vilma ji nutí do jídla s tím, že je to kmín. A Kamila zakřourá: "Ale mami, kmín nemá nožičky!" Byla jsem s nadsázkou nařčena z vyzrazování rodinného tajemství, protože se to stalo v dětských letech právě Katce a pamatuje si to dodnes. Moji přátelé ví, že knížku nenapišu, když budu sedět výhradně v tichu lesa a čekat, že mi tam myšlenky naskáčou samy do hlavy jak blechy do psího kožichu. Najdou-li v knize nějaký svůj výrok či vtipnou repliku, nepřekvapí je to. Mám

kolem sebe pár milých, vtipných až v dobrém slova smyslu praštěných kamarádek, které snad nikdy nezestárnou a budou je muset nakonec odstřelit. Tak proč jejich elán a rady jak na život v přiměřené míře nezakomponovat do příběhů?

Autoři:

Zdeňka Ortová, Fotografie Dalibor Puchta